

ΟΙ ΖΩΕΣ & ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΜΑΣ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ!

Αναγνωρίζουμε πως δεν έχει πέσει στο τραπέζι κάποια κυβερνητική μεταρρύθμιση για την απαγόρευση των εκτρώσεων. Παρ' όλα αυτά, κράτος, παπάδες, διάφοροι «ειδικοί» και ιδρύματα δεν χάνουν ευκαιρία να κηρύττουν κατά του εγκλήματος της έκτρωσης. Και το κάνουν είτε κατά μόνας είτε οργανωμένα, συντονισμένα και πανεθνικά. Είδαμε το Υπουργείο Παιδείας να συστρατεύεται με τους παπάδες βγάζοντας «ενημερωτικά» βιντεάκια (τα οποία και απέσυραν υπό την πίεση της κοινωνικής κατακραυγής): είδαμε στο μετρό αφίσες «του αγέννητου παιδιού» να λεία αφήστε με να ζήσω· είδαμε συνέδρια για την υπογονιμότητα να μας εξηγούν πόσο φταίμε για αυτήν και για το «δημογραφικό πρόβλημα»: είδαμε διάφορους χρήσιμους ηλίθιους να επιστρατεύονται στα μίντια για να μας πείσουν κατά των εκτρώσεων. Η συνήθεια αυτή μας κάνει να καταλαβαίνουμε πως από τη μία τίποτα δεν είναι αυτονόητο και από την άλλη η κοινωνική παρανομοποίηση των εκτρώσεων και ο στιγματισμός όσων από εμάς έχουμε επιλέξει και επιλέγουμε την έκτρωση γίνεται όλο και πιο βαθύς, όλο και πιο μόνιμος, όλο και πιο δεδομένος.

Ξεκινάμε απ' την αρχή και με τα δικά μας δεδομένα. Για εμάς, είναι ξεκάθαρο ότι η έκτρωση δεν αφορά αποκλειστικά και μόνο την επιλογή ή όχι της μητρότητας, αφορά τον έλεγχο πάνω στα σώματα και τις ζωές μας. Για εμάς, είναι δεδομένο ότι η γονεϊκότητα είναι επιλογή. Η μητρότητα δεν είναι σε καμία περίπτωση προορισμός ούτε κι ολοκλήρωση. Μια γυναίκα, η οποία δεν θέλει να φορτωθεί στην πλάτη της ένα μικρό παιδί, δεν είναι μια γυναίκα μισή, μια γυναίκα που λίγο μετά τα 40 της θα είναι ένα άχρηστο περιπλανώμενο φορτίο. Για εμάς, είναι δεδομένο ότι μια γυναίκα που παίρνει την επιλογή να μη γίνει ποτέ μάνα είναι μια γυναίκα που παίρνει στα σοβαρά την εαυτή της, που την γνωρίζει, γνωρίζει τις επιθυμίες, τα όρια και τις ανάγκες της. Το να θέλουμε να ταξιδεύουμε, να γυρνάμε σπίτια μας κουρασμένες και να μη μας περιμένει άλλο ένα ακατανύκητο 8 ωρο, το να έχουμε ακατάστατο σπίτι και άδεια κατσαρόλα, το να χαλάμε όσες περισσότερες δεκαετίες θελήσουμε για να διαβάσουμε άσκοπα, να σκεφτούμε, να καπνίσουμε, να μάθουμε εμάς και τα γύρω, να ετοιμαστούμε να βγούμε, να χορέψουμε και να διασκεδάσουμε όπως και όποτε μας αρέσει, το να έχουμε πολλούς συντρόφους, πολλά σύντροφα ή κανένα, δεν μας κάνει εγωκεντρικές, δεν μας κάνει ναρκισσίστριες κι ανεύθυνες, δεν μας κάνει μη πετυχημένες. Πρέπει να ξέρει κανείς πού να κοιτάξει για να δει ό,τι πρέπει να δει. Εμείς βλέπουμε γυναίκες δυνατές, ανεξάρτητες, δημιουργικές, που δεν σκοπεύουν να χαρίσουν τη ζωή τους για άλλο ένα τέκνο της Ελλάδος.

Επιλέγουμε να βλέπουμε την έννοια της φροντίδας ενός μικρού ανθρώπου όχι ρομαντικά, όπως συστηματικά και επιμελώς τη δείχνει η πατριαρχία, το κράτος και το θέαμα. Καταλαβαίνουμε ότι από τη στιγμή που αρχίζει η κήψη, δεν ξεκινάει μονάχα μια διαδικασία με χαμόγελα και κρατημένα χέρια μπροστά στις θόβες των υπερήχων. Μαζί με αυτά, έρχονται κι οι ταραγμένες μας ορμόνες, η κούραση που φέρουν οι αλλαγές στα σώματά μας, τα

Απαιτούμε αυξήσεις στους μισθούς. Απαιτούμε λιγότερη δουλειά.

τα άγχη πριν από κάθε εξέταση, η δυσπιστία κι η εύκολη εναπόθεση κάθε ευθύνης για τα δικά μας σώματα πάνω στην παντογνωσία του γυναικολόγου, το οικονομικό άγχος. Κι αν αναγνωρίζουμε μια φορά τις δυσκολίες στην κύηση, τότε στην περίπτωση της παιδοθεσίας συναντάμε επί 10 μια δαιδαλώδη γραφειοκρατία και διαδικασίες με πολλά και αμφίβολα κριτήρια επιλογής των μελλοντικών γονέων.

Έπειτα, όταν σταματάμε να είμαστε παναγίες ή αμοιβάδες έτοιμες να διασπαστούμε κι αφού περάσει η στιγμή της γέννας, ξέρουμε πολύ καλά -από πρώτο χέρι, από τις φίλες και τα φίλα μας, τις μανάδες και τις γιαγιάδες μας- πως τότε ξεκινάει η σκληρή δουλειά: γιατί το ίδιο το σύστημα αναπαράγεται έχοντας σαν βασική του πλάτη τη γυναικεία άμισθη εργασία, τη γυναικεία φροντίδα μέσα στην πυρηνική οικογένεια, στο κλειστό πλαίσιο του «μαμά-μπαμπάς-παιδί». Από τη στιγμή εκείνη, ξεκινάει ένας επόμενος γύρος καταπίεσης, ανασφάλειας, άγχους και εναπόθεσης της εαυτής σε δεύτερη μοίρα. Οι απαιτήσεις κι η κούραση, η προσπέραση των προσωπικών αναγκών για χαλάρωση και ξεγνοιασιά, το άγχος της δουλειάς πλάι στο άγχος του μαγειρέματος και της ικανοποίησης των άλλων, ο εκνευρισμός της ασυνεννοησίας ή της δυσκολίας επικοινωνίας, η οικονομική ανασφάλεια και το γεγονός πως ποτέ πια δεν είσαι εσύ και μόνο εσύ, είναι βασικά συστατικά της έννοιας της φροντίδας. **Κι εμείς, λέμε ξανά και ξανά πως αυτά οφείλουν να μπαίνουν στη ζυγαριά της αναπαραγωγής.** Αυτό που πιστεύουμε, ο τρόπος που ζούμε ή που θα θέλαμε να ζούμε είναι στηριγμένος στις σχέσεις: στις σχέσεις εκτός του κλειστού κύκλου της πυρηνικής οικογένειας, στις σχέσεις τις φιλικές, στις συλλογικές μας σχέσεις. Μέχρι, όμως, να γίνει δεδομένο και σύννηθες πως αυτές οι σχέσεις θα φροντίζουν τα παιδιά μας, μέχρι δηλαδή τα παιδιά να πάνε να είναι ιδιωτική υπόθεση, εμείς θα επιλέγουμε εάν θα τα εντάξουμε στην καθημερινότητά μας.

Γνωρίζουμε καλά πως ένας μικρός άνθρωπος φέρνει μαζί του πολλή χαρά. Η αγάπη που μπορεί να μας δέσει με αυτόν σιγά-σιγά ή αμέσως, οι πρώτες του κουβέντες και τα πρώτα του βήματα, οι πρώτες του φιλιές, οι εξυπνάδες, οι βλακειές, οι αποτυχίες, οι προσπάθειες και οι επιτυχίες του δεν σημαίνουν τίποτα λιγότερο από ζωή. Κι ακριβώς αυτό, μας κάνει να φωνάζουμε πως, για να είναι ζωή, για να είναι χαρά και προχώρημα, δεν μπορεί παρά να είναι επιλογή. **Οποιαδήποτε έκπτωση, οποιοσδήποτε νόμος απαγορεύει ή δυσκολεύει, οποιαδήποτε κουβέντα στιγματίζει και περιθωριοποιεί την επιλογή του να αναπαράξουμε ή όχι αυτό το είδος, είναι έγκλημα κατά της ζωής.**

Όσον αφορά το κομμάτι εκείνο της πολυεθνικής εργατικής τάξης, το οποίο συνειδητά επιθυμεί να γεννήσει ή να παιδοθετήσει, ειλικρινά αναρωτιόμαστε πως αυτό μπορεί να γίνει. Δεν θυμόμαστε μια ζωή χωρίς κοινωνική ανασφάλεια κι οικονομικά άγχη: κι έτσι δεν πέφτουμε από τα σύννεφα μέσα σε αυτή την καινούρια συνέχεια μιας ατέλειωτης κρίσης. Το γεγονός αυτό μας κάνει να αναρωτιόμαστε αν θα καταφέρναμε να δώσουμε σε έναν ακόμα άνθρωπο, που στηρίζεται οικονομικά και ηθικά σε εμάς, όσα έχει ανάγκη, όταν αυτά που βγάζουμε δεν καταφέρνουν να καλύψουν ούτε τις δικές μας ανάγκες. Οι λογαριασμοί του σπιτιού, τα αυξημένα ενοίκια για χάρη του τουρίστα ή του μεσίτη κι η μίζερια μέσα στο καλάθι του νοικοκυριού με χαμηλής ποιότητας πράγματα (ειδικά όταν η ποιότητα αυτή αφορά την τροφή ενός παιδιού -που πλέον τη βρίσκουμε κλειδωμένη στα ράφια των σούπερ μάρκετ), δεν μπορούν να καλυφθούν ούτε με το βασικό μισθό, ούτε με το κάτι παραπάνω από αυτόν. Γι' αυτό, πολλά από εμάς από την πολυεθνική εργατική τάξη, βρίσκουμε και δεύτερη δουλειά. Για να βγει το νοίκι και ό,τι άλλο. Αναρωτιόμαστε, λοιπόν, πως

θα χωρέσει ένα παιδί ανάμεσα στα 10ωρα εργασίας ή πώς θα ζήσει με 600 ευρώ το μήνα. Γιατί ξέρουμε καλά πως εκεί είμαστε. Έχεις πλάτες ή έχεις χρόνο ή έχεις χρήμα. Απαιτούμε αυξήσεις στους μισθούς. Απαιτούμε λιγότερη δουλειά.

Η κυρίαρχη αντίληψη που θέλει να βλέπει την έκτρωση ως απόρριψη της μητρότητας, που συνδέει άρρηκτα κι αντιθετικά τις δύο αυτές επιλογές μιας γυναίκας, δεν έρχεται τυχαία. Από μικρές μαθαίνουμε να χτυπάμε είτε στον ένα είτε στον άλλο τοίχο. Εγκλωβιζόμαστε σε ηθικά διλήμματα που έχουν μπει από άλλους και με άλλους (κακούς για εμάς) σκοπούς. Στην πραγματικότητα, όταν αντιμαχόμαστε την απαγόρευση ή την κοινωνική παρανομοποίηση των εκτρώσεων, το κύριο ζήτημα που επαναφέρουμε είναι ένα: η επίμονη και αδιάκοπη αντίσταση στον επιβαλλόμενο έλεγχο πάνω στα σώματα και τις ζωές μας.

Και τώρα πάμε στα άλλα δεδομένα. Ο ιατρικός κλάδος, πλάι στο κράτος και τους παπάδες, βλέπει το γυναικείο σώμα ως μέσο παραγωγής και αναπαραγωγής, επιζητά την ιατροποίηση της καθημερινότητάς μας. Το γυναικείο σώμα μπαίνει στο μικροσκόπιο εξεταζόμενο εξονυχιστικά για το αν πληροί μια πληθώρα από μετρικές. Η συχνότητα των επισκέψεών μας στον γυναικολόγο, η ακανόνιστη περίοδος, η υγιεινή ζωή που (δεν) κάνουμε, το αν φροντίζουμε για τα υγιή ή όχι ωάρια μας, το αν κάναμε έκτρωση στα 40, αν καπνίζουμε ή αν γουστάρουμε τη ζάχαρη, αν κολλήσαμε κονδυλώματα στα 35 επειδή δεν κάναμε το εμβόλιο κατά του καρκίνου του τραχήλου της μήτρας στα 12, αν ο δείκτης μάζας σώματος ξεπερνά τις φυσιολογικές τιμές για την ηλικία μας, αν δεν έχουμε αποδεχτεί άμεσα ή έμμεσα εξαναγκαστικές ιατρικές πράξεις. Όλα τα παραπάνω αποτελούν για τον ιατρικό κλάδο δείκτες: δείκτες που ποσοτικοποιούν τις ζωές μας σε στατιστικές και στοχεύουν στον έλεγχο των σωμάτων μας ως ένα ακόμα προϊόν που υπόκειται στους κανόνες της αγοράς μέσα στον καπιταλισμό.

Κι εδώ κάνουμε μια παύση και ακούμε. Ακούμε τα κανάλια, τα καφενεία και το προαύλιο της εκκλησίας. Ακούμε τον κύριο στο λεωφορείο, ετών 72, να φωνάζει στην κοπέλα από τα Γιάννενα ετών 36: «Κάνε παιδιά γιατί το έθνος γερνάει. Κάνε παιδιά γιατί έρχονται αυτές και κάνουν πολλά παιδιά». Ακούμε τον γυναικολόγο να μας λέει στα 30: «Ε, καλά, και αν δε θες τώρα, κατάψυξε τα ωάρια σου πριν γεράσουν μαζί σου» ή να μας επιπλήττει στα 40 που δεν φροντίσαμε έγκαιρα να είναι παραγωγικό το σώμα μας και τώρα με δική μας ευθύνη θα πρέπει να το στρεσάρουμε. Ακούμε όλους αυτούς που λένε πως η μάνα φταίει: φταίει όταν βγάζει λίγα, φταίει κι όταν δουλεύει πολύ: φταίει που δεν είναι αρκετά περιποιημένη, φταίει που δεν είναι τέλειο εμπόρευμα όπως τη φαντάστηκαν: φταίει σαν άλογο κούρσας που χάνει, που ό,τι και αν γίνει στο παιδί, κι ό,τι και αν γίνει το παιδί, μόνο εκείνη φταίει. Κάνουμε μια παύση: ακούμε και καταλαβαίνουμε πως αυτό που νοιάζει τελικά αυτή την κοινωνία δεν είναι σε καμία περίπτωση το παιδί. Είναι να πεθάνει ήσυχη, ξέροντας πως θα υπάρχουν οι επόμενοι έλληνες λεβέντες, οι επόμενες ελληνίδες μάνες. **Είναι το χτίσιμο ενός στιβαρού εθνικού κορμού.**

Ακούμε πως οι μετανάστριες αδερφές μας γεννάνε πολύ και πως αυτό δεν είναι λύση για το δημογραφικό ζήτημα μιας γερασμένης ηπείρου, αλλά είναι πρόβλημα γιατί μπασταρδώνει τη ράτσα. Για αυτές υπάρχει ένα διαφορετικό παρόν και μέλλον. Το κράτος ξέρει καλά τη συνταγή. Έλεγχος πληθυσμού,

άμεσα ή έμμεσα: εκβιασμοί για την πρόσβαση στις προνοιακές δομές και χειρουργικές γυναικολογικές επεμβάσεις στις οποίες επιλέγεται ο εύκολος δρόμος, που συχνά οδηγεί μέχρι και στην ολική αφαίρεση της μήτρας. Για εμάς, το τελευταίο ισοδυναμεί με ακούσια στείρωση. Ακούμε πως οι Ρομά γεννάνε πολύ κι αυτό είναι πρόβλημα, γιατί στέκονται περήφανα έξω από την οργανωμένη κοινωνία και γεμίζουν ζωή με τη δικιά τους οργάνωση. Ακούμε πως τα ομόφυλα ζευγάρια, τα τρανς άτομα δεν πρέπει καν να έρχονται σε επαφή με τα παιδιά, πόσο μάλλον να αναπαράγονται ή να παιδοθετούν, γιατί τα παιδιά «κινδυνεύουν» να γίνουν πιο πλούσια μέσα από τον πλουραλισμό των βιωμάτων και των σωμάτων. Κάνουμε μια παύση και το μόνο που ακούμε είναι ο ρατσισμός, η ομοφοβία και ο μισανθρωπισμός τους. Μιλάνε κι εμείς ακούμε πως, αν είσαι λευκή, ελληνίδα, cis-straight, υγιής και αρτιμελής, τότε γέννα, γέννα γρήγορα και γέννα πολύ, γέννα για το καλό της πατρίδας γιατί αυτός είναι ο λόγος που υπάρχεις. Αν είσαι οτιδήποτε άλλο όμως, γέννα λιγότερο, μη γεννάς ή ακόμα καλύτερα εξαφανίσου.

ΠΟΡΕΙΑ: ΣΑΒΒΑΤΟ 17-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΩΡΑ 12:00 ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Το ίδιο ισχύει και για τα παιδιά: πρέπει να είναι κανονικά και στα μέτρα τους. Γιατί, αν είναι από άλλο τόπο, θα μαζευτούν έξω από τα σχολεία τους για να τα διώξουν. Γιατί αν είναι Ρομά, μπορεί να τα σκοτώσουν χωρίς δεύτερη σκέψη. Γιατί αν είναι gay, αν δεν τους ταιριάζει το βιολογικό τους φύλο, θα προσπαθήσουν με νύχια και με δόντια, με ψυχολόγους και βίαιες τιμωρίες να τα φέρουν στο δικό τους δρόμο. Για εμάς, ένα είναι σίγουρο, πάρομε - δεν πάρομε την συνειδητή απόφαση να κάνουμε παιδιά: αυτό το κομμάτι της κοινωνίας το σιχαθήκαμε από μικρές. Την κοινωνία που σκότωσε την Ελένη, την Κάρολιν και τη Γαρυφαλλιά, την κοινωνία που δολοφόνησε τη Zackie στους δρόμους της Ομόνοιας και μετά το έκανε ξανά στα πάνελ των πρωινάδικων: την κοινωνία που εκμεταλλεύεται σεξουαλικά, μέσα από κρατικές και παρακρατικές μαφίες, παιδιά: που κακοποιεί σωματικά και ψυχικά γυναίκες πίσω από κλειστά παντζούρια: που σκοτώνει τις μετανάστριες αδερφές μας στα σύνορα: που τιμωρεί βίαια τα ανυπάκουα παιδιά: που στιγματίζει γυναίκες και άτομα για το πώς ντύνονται, πώς μιλάνε, πώς κυκλοφορούν, πώς χαίρονται. Την κοινωνία που δείχνει με το δάχτυλο όσες επέλεξαν τη μη μητρότητα, όσες δεν κατάφεραν να κάνουν παιδιά και είναι ok με αυτό ή όχι, όσες επέλεξαν τη συλλογική φροντίδα των φιλενάδων τους κι όχι την αποκλειστική φροντίδα ενός μωρού, όσες κάνουν έκτρωση για να ζήσουν μια ζωή όπως τη θέλουν. Την κοινωνία που περιθωριοποιεί τρανς άτομα, την κοινωνία που διαπομπεύει.

Αυτό το μέλλον αρνούμαστε, αυτή είναι η κοινωνία που στεκόμαστε απέναντί της.
Μας είναι πλέον ξεκάθαρο: η κοινωνία είναι πεδίο μάχης. Τα σώματά μας είναι πεδίο μάχης.
Και δεν πρόκειται να τους χαρίσουμε τίποτα από τα δύο.
Με λύσσα και συνείδηση για τη ζωή, είμαστε εδώ κι είμαστε πολλές
και δεν διαπραγματεύομαστε στο ελάχιστο πως τα σώματα και οι ζωές μας μας ανήκουν.

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΑΔΑ